

Klára Čermáková: Závěrečná zpráva z rezidenčního pobytu v Českém Centru v Bukurešti

Příjezd

Po dvaceti osmi hodinách přijíždím na nádraží Gara de Nord. Je vedro k zešílení. Již po prvních několika dnech začínám chápat velikost města a jeho chátrající sílu podšitou šílenstvím.

Bukurešť je pro mne neutěšené město, instinktivní a nelogické. Řady roztříštěných domů připomínají vymlácené a zlámané zuby v puse, s vytaženou zubní nití kabelů. Tato černá klubka elektrického vedení, na sloupech nebo stromech, připomínají opuštěná ptačí hnízda. Cítím se zmitána místem/světlem, který nedokáži uchopit. Ztrácím schopnost porozumět vlastní pozici v rámci dějin a ve světě jako takovém.

Příklad volného dne v Bukurešti

Vystupuji z metra na Piața Victoriei a směřuji na třídu Ștefan cel Mare. Tento nemilosrdný labyrint, jeden z mnoha Ceaușescových přeludů, mě děsí svou zrudnou architekturou. Přičemž kdysi byla Bukurešť tiše elegantním hlavním městem s bulváry lemovanými stromy a nenápadnými vilami navrženými progresivními modernistickými architekty 20. a 30. let. Myslím proto, že riziko a dočasnost jsou vryty do života tohoto města.

Dopravní infrastruktura města pro mne byla důležitým tématem, nad kterým jsem často přemýšlela. Ani v Praze či Brně to chodec nebo cyklista nemá jednoduché. Bukurešť, je však ze sedla kola či z perspektivy pěšáka mnohem přísnější. Bohužel v těchto městech stále a nadále přetrvávají politické postoje nadřazující automobilovou dopravu jakémukoli jinému pohybu po městě.

Jižní Karpaty

Mimo Bukurešť jsem vycestovala do Măgury, což je vesnice v obci Moieciu v Braşovské župě. Nachází se uvnitř karpatského oblouku, na úpatí pohoří Piatra Craiului a Bucegi. Pohoří Piatra Craiului jsme z části prolezli a získali tak vzácné zkušenosti, které už jinde v Evropě zažít nelze. V Rumunsku se totiž nachází druhá největší plocha pralesů po Rusku, a Karpaty jsou jedním z nejvýznamnějších území divoké přírody u nás v Evropě. Jižní Karpaty tak představují největší nefragmentovanou lesní oblast. Budu-li zde upřímná, tak právě únik z betonového města do hor, které jsou unikátní jako žádné jiné evropské kopce, byl mou největší radostí.

Snažím se něco dělat

Po mnohém novém poznání jsem začala vytvářet sérii kreseb. Kresby zobrazují artefakty, které na sebe vážou okamžiky poznání, strachu a hoře z cesty na východ. Jsou tak osobním záznamem, výpovědí. První vrstvu grafitové kresby překrývám další. Druhou vrstvu kreslím rudou kopírovací tužkou. Výběr výtvarného média je klíčem k dešifrování mého mikro příběhu. Sérii kreseb jsem neoficiálně presentovala v Paláci lidu a v Parku Izvor. Tyto akce, které jsem uskutečnila v rámci prohlídky paláce a následně pak v parku vedle paláce, byli instinktivním počinem.

Reflexe

Tato cesta byla pro mě závažnou zkušeností z mnoha důvodů. Již podruhé jsem měla možnost vycestovat na rezidenční pobyt do postsocialistické země (poprvé šlo o rezidenci v Budapešti/Maďarsku). I zde mě především zajímalo nahlížet na svou profesi v rámci kontextu jiného místa, s jiným historickým narativem. Z osobní roviny jsem si zde prohloubila pocity nedůležitosti a bezvýznamnosti své existence. Nicméně, nakonec jsou tyto cesty skvělé nejen kvůli širší perspektivě, kterou nabízejí, tedy z možnosti se podívat na svou společenskou bublinu s odstupem. Ale i kvůli jisté formě konfliktu, napětí, problematické polemiky mezi mnou (popřípadě umělcem/autorem) a světem, jenž se v odlišných městech může vyskytovat v různé podobě.

Na závěr bych zde ráda využila příležitost a poděkovala Českému Centru v Bukurešti a Institutu umění za možnost se do Bukureště/Rumunsku podívat. Této zkušenosti si velmi vážím.

Přikládám zde i odkaz na rozhovor, který vznikl v rámci pobytu v Českém centru v Bukurešti: [+Klára Čermáková: Zajímá mě reflexe společnosti skrze umění](#)

